

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce: **Mega Trans – výrobní družstvo invalidů**, se sídlem Lety, Na Hvězdárnách 406, PSČ 252 29, zastoupeného JUDr. Borisem Vágnerem, advokátem se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 19, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **BLAŽEK PRAHA a.s.**, se sídlem Praha 10, U továren 261/27, zastoupené JUDr. Petrem Vyroubalem, advokátem se sídlem Praha 1, Jánský vršek 323/13, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 25. 7. 2014, č. j. ÚOHS-R30/2014/VZ-15744/2014/310/MLr,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] Žalobce se návrhem ze dne 2. 10. 2013 domáhal u žalovaného přezkoumání úkonů zadavatele (Česká republika – Ministerstvo vnitra) učiněných při zadávání nadlimitní veřejné zakázky „*Polobotky P ČR 2012 a polobotky P ČR 2012 letní – nákup pro roky 2013 a 2014*“. Konkrétně žalobce brojil proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky.

Vybraným uchazečem byla společnost BLAŽEK PRAHA a. s. Současně žalobce navrhl, aby žalovaný předběžným opatřením zakázal zadavateli uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku. Tento návrh žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 14. 11. 2013, č. j. ÚOHS-S609/2013/VZ-22236/2013/514/AŠu. Dne 19. 12. 2013 zadavatel sdělil žalovanému, že téhož dne uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na veřejnou zakázku.

[2] Vzhledem k procesnímu stavu žalovaný usnesením ze dne 24. 1. 2014, č. j. ÚOHS-S609/2013/VZ-338/2014/514/AŠu, správní řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť návrh žalobce se stal zjevně bezpředmětným. V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobce se v návrhu ze dne 2. 10. 2013 domáhal zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, zadávací řízení však bylo ukončeno uzavřením smlouvy. V řízení tedy nebylo možno dosáhnout výsledku, jehož se žalobce domáhal.

[3] Proti tomuto usnesení žalovaného podal žalobce rozklad, předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „předseda Úřadu“) jej však rozhodnutím ze dne 25. 7. 2014, č. j. ÚOHS-R30/2014/VZ-15744/2014/310/MLr, zamítl a napadené usnesení potvrdil. V odůvodnění k námitkám rozkladu konstatoval, že rozhodnutí žalovaného o zamítnutí návrhu na nařízení předběžného opatření obsahovalo všechny náležitosti. Z žádného ustanovení správního řádu nebo zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném ke dni zahájení zadávacího řízení (dále též „zákon o veřejných zakázkách“), pak nevyplývá povinnost žalovaného nařídit předběžné opatření spočívající v uložení zákazu zadavateli uzavřít smlouvu, jestliže uplyne 45 denní lhůta ve smyslu § 111 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách. Na vydání předběžného opatření není právní nárok. Úvaha o vydání předběžného opatření spadá do diskreční pravomoci správního orgánu. Argumentace žalobce, že u složitějších případů je žalovaný povinen nařídit předběžné opatření, je v rozporu se zásadou rovnosti dotčených osob při uplatňování svých procesních práv, resp. ústavní zásadou rovnosti osob před zákonem.

[4] K aplikaci § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu předseda Úřadu uvedl, že zákon o veřejných zakázkách nevyklučuje subsidiární aplikaci správního řádu jako obecného právního předpisu při postupu žalovaného ve správním řízení. Současně zákon o veřejných zakázkách jako *lex specialis* nestanoví žádný postup žalovaného v případě, kdy nelze o meritě rozhodnout, neboť došlo k uzavření smlouvy, a proto se v takové situaci použije správní řád. V průběhu daného správního řízení zadavatel uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku, a tedy nebylo právně možné návrhu ve smyslu § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách vyhovět a zrušit výběr nejvhodnější nabídky, čehož se právě navrhovatel domáhal. Rovněž nebylo právně možné návrh zamítnout dle § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, neboť nelze-li kvůli uzavření smlouvy vyhovět návrhu (zrušit napadený úkon zadavatele nebo celé zadávací řízení), není možné ve správním řízení vedeném o takovém návrhu právně posuzovat, zda zadavatel dodržel nebo nedodržel postup stanovený pro zadání veřejné zakázky a zda tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Řízení o návrhu na zrušení úkonu zadavatele nebo celého zadávacího řízení směřuje k rychlé a účinné obraně dodavatelů proti případným nezákonným úkonům zadavatele při výběru nejvhodnější nabídky. Cílem této obrany je zrušení napadeného úkonu nebo celého zadávacího řízení. Takové správní řízení lze ovšem vést pouze tehdy, jsou-li splněny všechny podmínky, za kterých může být rozhodnuto o meritě věci, tedy o zrušení úkonu zadavatele

nebo celého zadávacího řízení. Jednou z podmínek, za které lze o věci rozhodnout, je dosud neukončené zadávací řízení. V daném případě tak v důsledku uzavření smlouvy na veřejnou zakázku bylo vyloučeno o návrhu meritorně rozhodovat. Na stav věci, kdy v důsledku uzavření smlouvy na veřejnou zakázku bylo zadávací řízení ukončeno, pak nebylo možno použít ani ustanovení § 117a a § 118 odst. 5 písm. c), d) zákona o veřejných zakázkách, která upravují způsoby, jimiž lze ukončit správní řízení o návrhu na zrušení úkonů zadavatele nebo celého zadávacího řízení.

[5] K námitce, že se žalovaný nezabýval otázkou spáchání správního deliktu zadavatelem, předseda Úřadu konstatoval, že ve správním řízení o návrhu nelze současně rozhodovat o správním deliktu zadavatele. Řízení o správních deliktech žalovaný zahajuje vždy z moci úřední. Kromě aktu zahájení se tato řízení odlišují předmětem, okruhem účastníků, jejich procesními právy a procesními povinnostmi žalovaného. Posouzení důvodnosti zahájení správního řízení o správním deliktu je plně v pravomoci žalovaného; předseda Úřadu coby rozkladový orgán není oprávněn ukládat ani doporučovat v rozhodnutí o rozkladu žalovanému, aby z moci úřední zahájil správní řízení o jiné věci (o správním deliktu).

[6] Ohledně žalobcem tvrzeného nedodržení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaným předseda Úřadu uvedl, že zadavatel uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku 64 dnů poté, co začala běžet lhůta pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 správního řádu, přičemž nelze konstatovat, že by konkrétní průběh správního řízení vedeného žalovaným a procesní aktivita účastníků nebyly nevýznamné. Nelze též bez dalšího odhlédnout od konkrétní procesní aktivity žalovaného, a to při zachování zásady rovnosti zbraní účastníků řízení. V daném případě se též jednalo o zvlášť složitý případ ve smyslu § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, neboť předmětem sporu bylo též posuzování otázek autorskoprávní ochrany. Žalovaný tedy postupoval v souladu s § 71 správního řádu, přičemž 4 dny, o něž předmětné řízení přesáhlo zákonem předpokládanou délku, byly dány nutností žalovaného opatřit si odborné stanovisko od obchodní společnosti Institut pro testování a certifikaci, a. s.

[7] Pokud šlo o tvrzení žalobce o újmu, jež mu postupem žalovaného vznikla, předseda Úřadu konstatoval, že žalovaný vedl správní řízení správně a zákonně. O újmu způsobené při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem rozhodují výhradně soudy.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[8] Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě brojil proti způsobu ukončení správního řízení žalovaným. V řízení o přezkoumání úkonů zadavatele neměl být aplikován § 66 správního řádu. V tomto druhu řízení je obecná úprava zastavení řízení (§ 66 správního řádu) zcela nahrazena speciální úpravou obsaženou v § 117a zákona o veřejných zakázkách. Existence ucelené speciální úpravy určitého institutu ve zvláštním zákoně brání v použití obecné úpravy téhož institutu ve správním řádu. Výčet možností pro zastavení řízení žalovaným v § 117a zákona o veřejných zakázkách je taxativní. Pokud žalovaný použil § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, postupoval v rozporu s § 1 odst. 2 správního řádu.

[9] Svévolné rozšíření okruhu důvodů pro zastavení řízení není možno připustit, neboť by vedlo k možnosti selektivního projednávání návrhů na zahájení přezkumného řízení, zcela

závislého na libovůli žalovaného. Žalovanému by to poskytlo možnost část návrhů řádně projednat a zbylé části návrhů se „zbavit“ jednoduše tím, že nečinně vyčká, dokud zadavatel neuzavře smlouvu s vítězným uchazečem. Tento výsledek však jistě není účelem právní úpravy zadávání veřejných zakázek a zcela jednoznačně stojí v rozporu se základními zásadami právního státu.

[10] Zdánlivou procesní bezvýchodnost situace přitom způsobil sám žalovaný. Od momentu zahájení řízení měl mít žalovaný na zřeteli, že po uplynutí lhůty 45 dnů stanovené v § 111 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách nebude zadavateli bránit žádné zákonné ustanovení v uzavření smlouvy s vítězným uchazečem. Aby mohla být vůbec zachována možnost dosáhnout účelu řízení vymezeného návrhem na zahájení řízení, bylo nezbytné, aby žalovaný buď meritorně rozhodl o návrhu žalobce ve zmiňované lhůtě, nebo aby ve věci nařídil předběžné opatření podle § 117 zákona o veřejných zakázkách. V daném případě ovšem žalovaný dokonce rozhodnutím ze dne 14. 11. 2013 zamítl návrh žalobce na uložení zákazu zadavateli uzavřít smlouvu v zadávacím řízení až do doby právní moci meritorního rozhodnutí žalovaného. Toto rozhodnutí přitom žalovaný ani řádně neodůvodnil a v důsledku absence úvah žalovaného je tak zcela nepřezkoumatelné. K této problematice předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí o zamítnutí návrhu na nařízení předběžného opatření ze dne 14. 11. 2013 splňuje náležitosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Předseda Úřadu současně dodal, že povinnost žalovaného nařídít předběžné opatření nevyplývá z žádného ustanovení právního řádu a je tak plně v mezích jeho diskreční pravomoci. Je zjevné, že předseda Úřadu nepochopil závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 6 A 25/2002, ohledně povahy správního uvážení. Při rozhodování o konkrétním předběžném opatření musí mít žalovaný na zřeteli jak účel § 117 zákona o veřejných zakázkách, tak účel samotného zákona, jímž je zajištění dodržování jednotných pravidel při zadávání veřejných zakázek. Za situace, kdy po uplynutí lhůty dle § 111 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách byl účel probíhajícího správního řízení reálně ohrožen možným uzavřením smlouvy s vítězným uchazečem), bylo povinností žalovaného účel řízení zajistit. Postupem žalovaného tak byl porušen princip rovnosti účastníků správního řízení.

[11] Povinnost žalovaného zajistit účel řízení (nařízením předběžného opatření) kdykoliv, kdy je dosažení jeho účelu ohroženo, vyplývá z kontextu celé zákonné normy. Řízení vedené dle zákona o veřejných zakázkách lze zastavit v zásadě pouze z důvodů vadnosti návrhu. Pokud návrh nevykazuje žádnou z vad uvedených v § 117a zákona o veřejných zakázkách, pak je žalovaný povinen návrh věcně projednat a podle výsledku tohoto projednání buď uložit nápravné opatření nebo návrh zamítnout. Se situací, kdy by se právně bezvadný návrh (způsobilý vyvolat účinky zahájení řízení) měl po zahájení řízení stát zjevně bezpředmětným, zákona o veřejných zakázkách vůbec nepočítá.

[12] Žalobce dále namítl, že uzavření smlouvy o plnění veřejné zakázky v průběhu správního řízení nezabavilo žalovaného povinnosti návrh na zahájení řízení ze dne 2. 10. 2013 věcně projednat a tvrzená pochybení zadavatele v zadávacím řízení posoudit z hlediska eventuálního naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu podle § 120 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Opačný názor předsedy Úřadu je v rozporu s obsahem zákona o veřejných zakázkách. Pravomoc žalovaného vykonávat dohled nad postupem zadavatele při zadávání

veřejných zakázek a projednávat správní delikty vyplývá z § 112 zákona o veřejných zakázkách. V této pravomoci není omezen návrhy účastníků.

[13] Nelze též přehlédnout, že návrhem na uložení nápravného opatření (spočívajícího ve zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky) nebyl zdaleka vyčerpán celý předmět řízení zahájeného návrhem žalobce ze dne 2. 10. 2013. Žalobce se návrhem domáhal zejména přezkoumání postupu zadavatele z hlediska jeho souladu se zákonem. Pokud tedy v průběhu řízení pouze odpadla možnost uložit navrhované opatření, nezabývá tato skutečnost žalovaného povinnosti vypořádat se se zbývajících částí žalobcovu návrhu. S obsahem žalobcovu návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele se žalovaný nijak nevypořádal. V přezkoumání zákonnosti postupu zadavatele, kterého se žalobce především domáhal, žalovanému nic nebránilo, byť by výsledkem tohoto přezkoumání již nemohlo být zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Pro žalobce by za dané situace byla satisfakcí i pouhá identifikace povinnosti, kterou zadavatel v zadávacím řízení případně porušil. Takovýto výsledek přezkumu by mohl najít svůj výraz v zahájení řízení o správním deliktu.

[14] Podíl na zmaření účelu řízení pak mělo i nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaným. Kdyby žalovaný rozhodl v zákonem stanovené lhůtě, předstihl by tím zadavatele, který uzavřel kupní smlouvu s vítězným uchazečem až 77 dní po zahájení správního řízení. Předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí opomenul zdůvodnit, proč bylo nutno vyžádat odborné stanovisko Institutu pro testování a certifikaci až dne 11. 12. 2013 (tedy více než dva měsíce po zahájení řízení) a nikoliv již na počátku řízení. Vyžádání odborného stanoviska, které mohlo být vyžádáno kdykoliv dříve v průběhu řízení, přitom není relevantním důvodem pro prodloužení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí. Lhůtu pro vydání rozhodnutí ovšem nedodržel ani předseda Úřadu. Rozklad byl žalovanému doručen dne 6. 2. 2014 a rozhodnutí předseda Úřadu vydal až dne 25. 7. 2014.

[15] Žalovaný v dané věci zcela rezignoval na plnění svých zákonem stanovených úkolů v systému státní správy. Po podání návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele svou nečinností nejprve umožnil zadavateli uzavřít kupní smlouvu s vybraným uchazečem, aby pak následně argument o uzavření smlouvy použil jako důvod pro zastavení řízení. Výsledkem tohoto postupu je stav, kdy návrh žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele nebyl dosud věcně projednán.

[16] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí předsedy Úřadu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[17] Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další úkony účastníků řízení

[18] Žalobce v podání ze dne 19. 1. 2015 uvedl, že z žádného ustanovení zákona o veřejných zakázkách nelze dovodit, že po uzavření smlouvy mezi zadavatelem a vybraným uchazečem

by nebylo možno rozhodnout o meritu věci, tedy o tom, zda zadavatel postupoval v souladu se zákonem [§ 112 odst. 1 písm. b) zákona]. Co se týče aplikovatelnosti § 66 odst. 1 správního řádu, podle žalobce ani v případě teoretické přípustnosti jeho užití by pro rozhodnutí o zastavení řízení v předmětné věci nebyl dán žádný ze zákonem předvídaných důvodů. Z těchto hypotéz přichází do úvahy pouze situace popsaná v § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu (zpětvzetí žádosti). Důvody k zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b), c), d) správního řádu jsou kompenzovány ustanovením § 117a zákona o veřejných zakázkách. Důvod zastavení řízení podle písmene e), f) nepřipadají v úvahu. Použití § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je vyloučeno vzhledem k § 112 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, neboť předmět řízení nemůže být vyčerpán pouhým odpadnutím možnosti uložit nápravné opatření. Jako důvody pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu by připadaly v úvahu opět pouze důvody stanovené v § 117a zákona o veřejných zakázkách. Žalobce sice v návrhu navrhoval rovněž uložení nápravného opatření, zejména se však domáhal přezkoumání úkonů zadavatele z hlediska jejich zákonnosti. Věcné přezkoumání návrhu žalobce ze strany žalovaného je zároveň nezbytným předpokladem pro posouzení jeho důvodnosti i pro eventuální zahájení řízení o správním deliktu. Správní uvážení, na základě kterého správní orgán zvažuje zahájení správního řízení o správním deliktu, nesmí vykazovat znaky libovůle.

[19] *Žalovaný* v duplice ze dne 16. 4. 2015 nad rámec již uvedeného uvedl, že účelem správního řízení je podle § 114 odst. 3 věty první *in fine* zákona o veřejných zakázkách právě uložení nápravného opatření podle § 118 odst. 1 téhož zákona, neboť tohoto cíle se musí navrhovatel domáhat, a také žalobce tak učinil. K účelu řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, jakož i k otázce zastavení řízení pak žalovaný odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 4 As 249/2014.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[20] Osoba zúčastněná na řízení v podání ze dne 5. 2. 2015 uvedla, že ze znění § 117a zákona o veřejných zakázkách jednoznačně vyplývá, že zahrnuje pouze případy, které nemohou nastat u jiných druhů řízení. Ustanovení správního řádu o zastavení řízení tak lze použít. Po uzavření smlouvy již nebylo možno žalobcovu návrhu vyhovět. Žalobce pak není oprávněn požadovat v návrhu uložení pokuty jinému subjektu. Žalovanému samozřejmě nic nebrání v zahájení deliktního řízení z úřední povinnosti. Neexistuje ani povinnost žalovaného vydat předběžné opatření.

VI. Posouzení věci soudem

[21] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[22] V daném případě žalobce podal návrh podle § 114 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, jímž se domáhal vydání rozhodnutí (nápravného opatření) podle § 118 odst. 1 téhož zákona. Žalovaný tedy vedl správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. V tomto řízení zamítl návrh žalobce na vydání předběžného opatření spočívajícím v zákazu uzavřít

smlouvu v zadávacím řízení. Následně správní řízení zastavil, neboť v mezidobí již byla na veřejnou zakázku uzavřena smlouva. Dle žalovaného se tak stal žalobcův návrh žádostí zjevně bezpředmětnou podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

[23] Jádrem sporu je zejména otázka aplikovatelnosti zmiňovaného ustanovení správního řádu ve shora popsané situaci. V tomto ohledu zdejší soud vycházel zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014-43, ve věci *T-Mobile Czech Republic* (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž kasační soud zodpověděl většinu otázek vznesených žalobcem v nyní projednávané věci. Zdejší soud neshledal důvodu, pro nějž by se měl od závěrů kasačního soudu odchýlit.

[24] Nejvyšší správní soud tak v první řadě konstatoval, že „*účelem řízení o přezkoumání úkonů zadavatele je uložení nápravného opatření v případě kvalifikovaného porušení postupu pro zadání veřejné zakázky zadavatelem, tedy zjednání nápravy v době, kdy lze ještě pochybení zadavatele napravit, tj. před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku*“ (bod [17] rozsudku ve věci *T-Mobile Czech Republic*). V bodě [19] pak dodal, že nad rámec platné právní úpravy nelze konstruovat povinnost žalovaného „*vést řízení i po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, tj. poté, co odpadl předmět řízení, kterým je trvajícím zadávací řízení, které lze korigovat uložním opatření dle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, a vydat de facto deklaratorní rozhodnutí o tom, zda došlo ke kvalifikovanému porušení povinností zadavatele*“. I s odkazem na dřívější rozsudek téhož soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 Afs 79/2012-37 (ve věci „*MHM Computers*“), tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud „*po podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dojde k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, je namísto řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu*“ (bod [25] rozsudku ve věci *T-Mobile Czech Republic*).

[25] Nejvyšší správní soud se zabýval také efektivitou ukládání nápravného opatření. V bodě [17] rozsudku ve věci *T-Mobile Czech Republic* uvedl, že účinnost „*takového prostředku nápravy zajišťuje česká právní úprava v souladu se směrnicí pomocí blokačních lhůt stanovených v § 111 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách*“. V této souvislosti pak kasační soud neakceptoval ani argumentaci ohledně případného zneužívání institutu zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu žalovaným (bod [23] rozsudku ve věci *T-Mobile Czech Republic*). Podle Nejvyššího správního soudu „*nelze vykládat právní úpravu s apriorním předpokladem, že úřady neplní úkoly jim svěřené zákonem a namísto hájení veřejného zájmu a práv účastníků řízení je jejich hlavním zájmem „zametání věcí pod koberec“*“. Dodal, že v takovém případě „*by navrhovateli byly k dispozici prostředky ochrany proti nečinnosti správního orgánu, včetně žaloby podle § 79 s. ř. s.*“ Žalovaný by v případě takového zneužívajícího postupu „*rovněž odpovídal za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem*“. Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že navrhovatel „*má rovněž právo podat návrh na vydání předběžného opatření podle § 117 zákona o veřejných zakázkách, včetně opravného prostředku proti zamítnutí takového návrhu a následně i možnost soudního přezkumu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006-54, č. 1982/2010 Sb. NSS)*. To vše, ve spojení s výše zmiňovanými blokačními lhůtami, zajišťuje navrhovateli dostatečné záruky proti zneužívajícímu výkonu působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Pokud by zadavatel uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku v rozporu se zákazem uzavření smlouvy vyplývajícím ze zákona o veřejných

zakázkách, mohl by se neúspěšný uchazeč bránit návrhem na uložení zákazu plnění smlouvy podle § 114 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách.“

[26] K uvedenému lze na půdorysu nyní projednávané věci uvést, že rozhodnutí ze dne 14. 11. 2013, č. j. ÚOHS-S609/2013/VZ-22236/2013/514/AŠu, jímž žalovaný zamítl žalobcův návrh na nařízení předběžného opatření, se vskutku jeví býti nepřezkoumatelným. Žalovaný v odůvodnění pouze konstatoval, že „*po předběžném posouzení případu dospěl k závěru, že důvody uvedené v návrhu nesvědčí o nutnosti vydat předběžné opatření*“. Z tohoto rozhodnutí se tedy ani náznakem nepodává žádný věcný důvod, pro který byl návrh na vydání předběžného opatření zamítnut. Žalobce ovšem proti tomuto rozhodnutí nepodal rozklad. Vady rozhodnutí o návrhu na nařízení předběžného opatření pak samy o sobě nemohou způsobit nezákonnost rozhodnutí, jímž bylo řízení o věci samé zastaveno.

[27] Pokud jde o otázku případného vedení deliktního řízení se zadavatelem, Nejvyšší správní soud v bodě [24] rozsudku ve věci *T-Mobile Czech Republic* konstatoval: „*Zastavení řízení o návrhu není na překážku ani vedení řízení o správním deliktu zadavatele podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, které lze ovšem zahájit pouze z moci úřední. Pokud v průběhu řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahájeného na návrh a zastaveného z důvodu uzavření smlouvy na veřejnou zakázku Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zjistí skutečnosti nasvědčující tomu, že zadavatel porušil kvalifikovaným způsobem postup předepsaný pro zadávání veřejných zakázek, má povinnost zahájit řízení o správním deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.*“ K tomu je nutno dodat, že otázka deliktní odpovědnosti zadavatele se týká veřejných subjektivních práv zadavatele, nikoli žalobce. Otázka, zda žalovaný zahájí řízení z moci úřední, je především na jeho úvaze. Není v daném případě na soudu, aby do této úvahy zasahoval.

[28] Pokud pak jde o nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí v řízení před žalovaným, resp. v řízení o rozkladu, lze konstatovat, že průtahy s vydáním rozhodnutí nezakládají nezákonnost tohoto rozhodnutí. Eventuální nedodržení pořádkových lhůt pro vydání rozhodnutí dle správního řádu samo o sobě nevyvolává nezákonnost rozhodnutí, byť by některý jeho znak (tu uzavření smlouvy) bylo lze stavět do souvislosti s absencí včasného a efektivního zákroku žalovaného.

VII. Závěr a náklady řízení

[29] Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení (ostatně osoba zúčastněná na řízení takové důvody ani netvrdila).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu